

Arrest

nr. 92 656 van 30 november 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 25 april 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 maart 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet genoemd).

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 24 september 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 november 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat P. VANCRAEYNEST verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing geeft de feiten als volgt weer:

“U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten en een Arabische sjiïet te zijn, afkomstig uit Al-Karradah (Bagdad). U verklaart dat uw zoon op 3 april 2011 werd ontvoerd toen hij met een vriend op weg was naar huis. Drie onbekenden zouden hem in de auto hebben getrokken en zijn weggereden. U zou dezelfde dag samen met uw vader naar de politie zijn gegaan om een klacht in te dienen tegen onbekenden. Op het politiekantoor zou u verteld hebben dat u in het verleden ooit een dreigbrief kreeg en dat u problemen had met Badr-organisatie, omdat zij u meermaals zouden hebben gevraagd om uw huis te verlaten. 's Avonds zou u opgebeld zijn door één van de ontvoerders. Hij zou u gezegd hebben dat zij uw zoon zouden vrijlaten als u hen 80.000\$ zou kunnen bezorgen. U verklaart dat u er alles aan deed om dit bedrag bijeen te krijgen. De volgende dag zou u opnieuw zijn opgebeld door één van de ontvoerders. U zou hem gezegd hebben dat u het bedrag niet volledig had kunnen verzamelen. U

verklaart dat deze persoon uiteindelijk akkoord ging met een bedrag van 40.000\$. De dag nadien, om 7 uur 's morgens, zou u het geld naar een afgesproken plaats hebben gebracht. 's Avonds zou Ali terug thuis zijn gekomen. U verklaart dat u in juni 2011 uw huis in Al-Karradah verliet, nadat Badr-organisatie daarop had aangedrongen. Zij zouden ermee hebben ingestemd om u er nog te laten wonen tot na de examens van uw kinderen. U verklaart dat u vanaf dat moment met uw gezin in het huis van uw ouders ging wonen in Al-Zayouna (Bagdad). U verklaart dat u begin augustus 2011 een dreigbrief vond in uw winkel waarop stond geschreven dat u een ongelovige bent en binnen de 24 uur de regio moest verlaten. U zou de winkel onmiddellijk gesloten hebben nadat u deze brief had ontvangen. U verklaart dat u het land verlaten hebt omdat u de veiligheid van uw kinderen wilde garanderen. U stelt op 15 september 2011 Irak verlaten te hebben via Turkije om op 18 september 2011 vanuit Turkije met een vrachtwagen naar België te reizen waar u op 25 september 2011 aankwam en de volgende dag uw asielaanvraag indiende. Ter staving van uw identiteit en/of asielaanvraag, legt u de volgende documenten neer: uw identiteitskaart, uitgereikt op 13.05.2009, uw nationaliteitsbewijs, uitgereikt op 19.05.1982 in Bagdad, uw rijbewijs dat geldig was tot 2007, uw militair boekje, opgesteld op 26.01.1996, uw voedselrantsoenkaart, uitgereikt op 18.02.2010, een kopie van uw huwelijksakte, uitgereikt op 28.03.1996, een kopie van een dreigbrief van de organisatie Kataeb Thawret Al-Ishrien, een kopie van een aangifte bij de politie, afgegeven op 3.04.2011, de identiteitskaarten van uw vrouw en drie kinderen, allen uitgereikt op 31.10.2010, de nationaliteitsbewijzen van uw vrouw en kinderen, allen uitgereikt op 6.11.2010 behalve die van Maha, die is uitgereikt op 30.11.2010."

Verzoeker betwist dit feitenrelaas niet.

1.2. De bestreden beslissing stelt dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De beslissing berust op volgende gronden:

"Er dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt uw land van herkomst te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat nergens uit uw verklaringen blijkt dat u vervolgd wordt en/of een risico loopt vervolgd te worden. Zo verklaart u dat u sinds uw vertrek uit uw woning in de wijk Al-Karradah geen problemen meer hebt gehad, 'omdat het probleem over het huis ging' (gehoorverslag CGVS, p. 5). In dit verband dient er worden opgemerkt dat u verklaart dat de meerderheid van de bewoners in Al-Karradah hun woning verhuurd of verkocht had omdat zij niet langer in de buurt van de Badr-organisatie wilden wonen (gehoorverslag CGVS, p. 16). Daarnaast zou Badr in die periode ook bezig geweest zijn met het kopen van huizen rond hun kazerne (gehoorverslag CGVS, p. 16). Aangezien Badr er wel gewoon mee instemde dat u er nog zou blijven wonen totdat de kinderen hun examens hadden afgelegd, lijkt het er niet op dat zij u momenteel nog zouden vervolgen (gehoorverslag CGVS, p. 16, 20). U verklaart immers dat uw echtgenote momenteel geen problemen heeft in Zeyouna (gehoorverslag CGVS, p. 23). Ook al is uw vrouw soenniet en bent u sjiïet, toch blijkt nergens uit uw verklaringen dat u of uw echtgenote hiervoor problemen ondervindt. Aangezien zij zonder moeite en zonder problemen in Zeyouna kan wonen bij uw ouders (gehoorverslag CGVS, p. 23), lijkt het er niet op dat uw gemengd huwelijk problemen teweegbrengt. Ten slotte kan daaraan worden toegevoegd dat u, nadat u gevraagd werd wat u vreest in geval van terugkeer naar uw land van herkomst, verklaart dat 'het bij uw vader krap is, er veel mensen zijn en dat de veiligheidssituatie nog steeds gevaarlijk en onzeker is' (gehoorverslag CGVS, p. 23). Hieruit blijkt aldus in geen enkel geval dat u het risico loopt vervolgd te worden in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat u het risico loopt op zware schade in de zin van subsidiaire bescherming. Wat betreft de ontvoering van uw zoon, dient er verder opgemerkt te worden dat nergens uit uw verklaringen blijkt dat dit incident zich zou herhalen. U zou na de ontvoering immers nooit meer iets gehoord hebben van de ontvoerders (gehoorverslag CGVS, p. 20). U verklaart een vermoeden te hebben dat Badr hierachter zit om u schrik aan te jagen zodat u uw woning zou verlaten (gehoorverslag CGVS, p. 16). Aangezien u uw woning uiteindelijk verlaten hebt en u nadien geen concrete problemen meer hebt ondervonden, lijkt het er ook niet op dat u momenteel vervolgd wordt of het risico loopt vervolgd te worden. Daarnaast dient er gewezen te worden op uw verklaringen betreffende de dreigbrieven die u hebt ontvangen. In eerste instantie dient er opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat dergelijke documenten gemakkelijk op de illegale markt te verkrijgen zijn. Aangezien dit document door om het even wie kan worden opgesteld, kan er geen enkel geloof worden gehecht aan de echtheid en de inhoud ervan. Daar kan verder aan worden toegevoegd dat het merkwaardig is dat u geen enkel idee hebt wat voor organisatie Kataeb Thawret Al-Ishrien is, wie hun leiders zijn en wat zij doen (gehoorverslag CGVS, p. 11). Het is bovendien eigenaardig dat u plots problemen zou ondervinden omdat u als sjiïet in een soennitische buurt een winkel had, maar dat u

voordien nooit concrete problemen had (gehoorverslag CGVS, p. 11, 21). U hebt verder geen enkele reden gegeven waarvoor u geen winkel zou kunnen oprichten in een sjiitische buurt (gehoorverslag CGVS, p. 22). Het feit dat u daar geen geld voor hebt (gehoorverslag CGVS, p. 22) is echter een louter economische reden die geenszins ressorteert onder de Vluchtelingenconventie. Ten slotte verklaart u dat uw kinderen in Irak op het moment niet naar school zouden kunnen gaan. De reden hiervoor heeft echter louter en alleen te maken met het feit dat u alle identiteitsdocumenten van uw kinderen in België hebt (gehoorverslag CGVS, p. 6). Van deze reden kan er aldus evenmin gezegd worden dat deze ressorteert onder de Vluchtelingenconventie. De informatie waarop het CGVS zich baseert voor de motivering van deze beslissing werd als bijlage bij het administratieve dossier gevoegd. Naast de toekenning van een beschermingsstatus op basis van Conventiegerelateerde motieven, kan een Iraakse asielzoeker eventueel de subsidiaire beschermingsstatus krijgen in de zin van artikel 48/4§2 c Vw. Indien Iraakse asielzoekers die afkomstig zijn uit Centraal-Irak hun reële afkomst uit deze regio en hun achtergrond kunnen aannemelijk maken en indien uit het gehoor blijkt dat zij elders in Irak geen intern vestigingsalternatief hebben, kan dit beschermingsstatuut worden toegekend. Het is dus niet zo dat de subsidiaire beschermingsstatus aan elke Iraakees wordt toegekend. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen door CEDOCA blijkt enerzijds dat de algemene veiligheidstoestand in Irak sinds 2008 opmerkelijk is verbeterd en anderzijds dat de veiligheidstoestand regionaal erg verschillend is. De daling van het aantal burgerslachtoffers, een trend die zich duidelijk aftekende vanaf mei 2008, bleef ook doorgaan in 2009, 2010 en 2011. De geografische spreiding van het geweld en het daarbij horende risico voor burgers is echter regionaal nog steeds erg verschillend. In de zuidelijke provincies, waaronder Basra, is de veiligheidssituatie erg verbeterd en is het aantal veiligheidsincidenten laag. De terreurgroepen en extremistische bewegingen die actief zijn in de regio hebben veel minder slagkracht dan in het verleden en de veiligheidssituatie kan er als stabiel worden omschreven. Zelfs het UNHCR maakte reeds in april 2009 een duidelijk onderscheid tussen de veiligheidssituatie in de vijf Centraal-Iraakse provincies en de zuidelijke provincies. Het UNHCR stelde dat er nog steeds een reëel risico op ernstige schade voor burgers in de context van het gewapend conflict nog steeds op tot het automatisch bieden van complementaire vormen van bescherming uit de vijf Centraal-Iraakse provincies, doch adviseerde voor Iraakezen uit Zuid-Irak een beoordeling van het risico op individuele basis. (zie UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Iraqi asylum-seekers van april 2009, p.18-21). Na grondige analyse van de beschikbare informatie is het CGVS tot de conclusie gekomen dat er actueel in Zuid-Irak geen risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in de zin van artikel 48, §2, c van de Vreemdelingenwet. De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande bevindingen. Uw identiteit en afkomst uit Irak wordt niet betwist, net als die van uw echtgenote en kinderen. Uw militair boekje toont aan dat u uw legerdienst hebt gedaan, hetgeen hier niet in twijfel wordt getrokken. Wat betreft de aangifte bij de politie, dient er dezelfde opmerking gemaakt te worden die hierboven werd gemaakt in verband met de dreigbrief. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt immers dat dergelijke documenten gemakkelijk op de illegale markt te verkrijgen zijn, waardoor er geen enkele waarde wordt gehecht aan dit document."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde om hem subsidiaire bescherming te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen voor bijkomend onderzoek.

Verzoeker is van mening dat de bestreden beslissing artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag en de artikelen 48/3, 48/4 en 57/7bis van de Vreemdelingenwet schendt.

Verzoeker stelt dat de commissaris-generaal geen enkele waarborg geeft dat zijn zoon niet opnieuw zou worden ontvoerd. Hij stelt ook dat de commissaris-generaal de echtheid van de dreigbrief niet heeft onderzocht en dat het niet gemakkelijk is om informatie in te winnen over de organisatie Kataeb Thawret Al-Ishrien. Verder stelt verzoeker dat hij geen winkel meer kan openen omdat hij hiervoor geen geld meer heeft. Hij heeft immers al zijn geld aan de ontvoerders van zijn zoon gegeven en gebruikt om naar België te komen.

Verzoeker stelt ook dat de motieven van de bestreden beslissing over de toestand in het zuiden van Irak de beslissing over de subsidiaire bescherming niet kunnen rechtvaardigen, aangezien verzoeker in het centrum van Irak, meer bepaald in Bagdad, woonde.

Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift drie stukken toe: een artikel over een aanslag op een sjitische gouverneur, een artikel van het UNHCR over het behoren tot een bepaalde sociale groep in het kader van het Vluchtelingenverdrag en een internetartikel met een lijst van websites met als titel: "The Jihad and Terrorism Threat Monitor".

2.2. De Raad is van mening dat verzoeker niet kan worden erkend als vluchteling en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

Verzoeker maakt vooreerst niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om bij een terugkeer naar Irak te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

De Raad wijst erop dat verzoeker moet aantonen dat zijn vrees actueel is. De Raad moet zijn oordeel immers steunen op de feitelijke situatie zoals deze zich voordoet op het ogenblik van zijn beslissing (artikel 48/5, § 3, tweede lid van de Vreemdelingenwet; RvS 26 september 2008, nr. 186.532; J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Toronto-Vancouver, Butterworths, 1991, 74-75). Dit vloeit voort uit de definitie van vluchteling, zoals geformuleerd in artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, waarin het criterium 'gegronde vrees voor vervolging' het wezenlijke criterium is. Bepalend bij het onderzoek van dit criterium is of de asielzoeker op dit ogenblik een toevluchtsoord nodig heeft voor een te verwachten risico van vervolging in zijn land van oorsprong.

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat de commissaris-generaal geen enkele waarborg geeft dat zijn zoon niet opnieuw zou worden ontvoerd. De Raad stelt echter vast dat verzoeker geen enkele objectieve reden geeft waarom dit feit zich opnieuw zou voordoen. Verzoeker heeft immers het gevraagde losgeld betaald en hij heeft achteraf niets meer van de ontvoerders gehoord. Bovendien heeft verzoeker verklaard dat hij dacht dat de ontvoering van zijn zoon te maken had met de Badr-organisatie (gehoorverslag, 16). Ook in zijn verzoekschrift stelt verzoeker dat hij de Badr-organisatie ervan verdenkt verantwoordelijk te zijn voor de ontvoering. Aangezien verzoeker echter geen problemen meer heeft met de Badr-organisatie hoeft hij ook niet te vrezen dat zijn zoon opnieuw zal worden ontvoerd. De Badr-organisatie had het immers gemunt op verzoekers huis en verzoeker heeft zelf uitdrukkelijk verklaard dat ze geen problemen meer hebben gehad sinds ze uit de wijk zijn vertrokken (gehoorverslag, 5).

Verder maakt verzoeker ook niet aannemelijk dat hij bij een terugkeer naar Irak de organisatie Kataeb Thawret Al-Ishrien moet vrezen. Deze organisatie vroeg volgens verzoeker immers dat hij de wijk zou verlaten omdat hij als sjiet een winkel had in een soennitische wijk (gehoorverslag, 11). Aangezien verzoeker hieraan gehoor heeft gegeven, is er geen objectieve reden waarom verzoeker van deze organisatie nog iets te vrezen zou moeten hebben. Dit blijkt overigens ook uit het feit dat verzoeker nog ongeveer anderhalve maand in Irak bleef nadat hij de dreigbrief had ontvangen en hij in deze periode geen problemen kende.

Verder stelt verzoeker in zijn verzoekschrift dat hij geen winkel meer kan openen omdat hij hiervoor geen geld meer heeft. Hij heeft immers al zijn geld aan de ontvoerders van zijn zoon gegeven en gebruikt om naar België te komen. De Raad ziet echter niet in waarom verzoeker niet opnieuw een winkel zou kunnen huren in Irak. Verzoeker toont immers niet aan dat het niet mogelijk is om een winkel te huren in een sjitische wijk. Dat verzoeker hiervoor geen geld meer zou hebben, is op zich geen reden om als vluchteling te worden erkend. Het houdt immers geen verband met de gronden van vervolging die in artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag worden opgesomd.

De stukken die verzoeker heeft neergelegd veranderen niets aan deze vaststellingen.

Om dezelfde redenen maakt verzoeker ook niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Irak een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont ook niet aan en er is ook geen gegeven voorhanden dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker merkt in zijn verzoekschrift weliswaar terecht op dat de motieven van de bestreden beslissing over de toestand in het zuiden van Irak de beslissing over de subsidiaire bescherming niet kunnen

rechtvaardigen, aangezien verzoeker in het centrum van Irak, meer bepaald in Bagdad, woonde. De bestreden beslissing schendt op dit punt bijgevolg het motiveringsbeginsel.

De Raad wijst er echter op dat wanneer hij optreedt op grond van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet hij over volle rechtsmacht beschikt (GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008, B.15.3). Het beroep heeft een devolutieve werking, wat betekent dat het geschil in zijn geheel bij de Raad aanhangig wordt gemaakt. De Raad kan de beslissing van de commissaris-generaal bevestigen of hervormen, ongeacht op grond van welk motief de commissaris-generaal tot de bestreden beslissing is gekomen. De Raad kan de beslissing bovendien slechts vernietigen als aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld of als essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de bevestiging of de hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen.

De Raad stelt vast dat zich in het administratief dossier een rapport bevindt met als titel: Subject Related Briefing, Irak, De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak – Bagdad). Het rapport is opgesteld door Cedoca en dateert van 5 januari 2012.

De verwerende partij heeft ook een nota ingediend waarin zij naar dit rapport verwijst en waarin zij stelt dat hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad nog steeds problematisch is, er actueel geen sprake meer is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak en meer bepaald in Bagdad dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid in Bagdad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad wijst erop dat verzoeker de mogelijkheid had om op de griffie kennis te nemen van dit rapport (cf. artikel 39/61 van de Vreemdelingenwet) en er in zijn verzoekschrift op te antwoorden. Bovendien kon verzoeker ook op de nota van de verwerende partij antwoorden en dit zowel schriftelijk als mondeling (cf. GwH 29 april 2010, nr. 45/2010, B.6), aangezien de nota argumenten bevat die voor de eerste keer worden aangevoerd in het laatste proceduregeschrift voor de zitting. Bijgevolg zijn de rechten van verdediging hier voldoende gewaarborgd.

Uit het hierboven genoemde Cedoca-rapport blijkt dat er op dit ogenblik in Bagdad geen gewapend conflict aan de gang is in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De wetgever heeft de begrippen 'internationaal of binnenlands gewapend conflict' noch in de wettekst, noch in de voorbereidende werken gedefinieerd. De Raad steunt zich daarom op de definitie van een binnenlands gewapend conflict uit artikel 1 van het tweede protocol bij de Geneefse verdragen van 12 augustus 1949, die door de wet van 16 april 1986 werden bekrachtigd. Volgens dit artikel zijn binnenlandse conflicten *“alle gewapende conflicten, waarop artikel 1 van het Aanvullende Protocol bij de Verdragen van Genève van 12 augustus 1949 betreffende de bescherming van slachtoffers van internationale gewapende conflicten (Protocol I) niet van toepassing is, en die plaatsvinden op het grondgebied van een Hoge Verdragsluitende Partij tussen de strijdkrachten van die Partij en dissidente strijdkrachten of andere georganiseerde gewapende groepen die, staande onder een verantwoordelijk bevel, het grondgebied van die Partij gedeeltelijk onder controle hebben op een zodanige wijze dat zij in staat zijn aanhoudende en samenhangende militaire operaties uit te voeren en de bepalingen van dit Protocol toe te passen.”* De uitsplitsing van deze definitie levert de volgende vereisten op: de betrokken partijen zijn de strijdkrachten van de staat in kwestie en dissidente strijdkrachten; de dissidente troepen staan onder verantwoordelijk bevel en hebben controle over een gedeelte van het grondgebied, ongeacht de omvang van dit gedeelte; de militaire operaties zijn aanhoudend en samenhangend; beide partijen zijn in staat het protocol te implementeren.

Het Cedoca-rapport vermeldt dat de extremistische ideologie van al-Qaeda nauwelijks nog steun vindt bij de soennitische leiders, dat sommige AQI-leden afhaken, dat de militie steun verliest in gebieden waar ze hun leden het vaakst mobiliseerden en dat dit alles leidt tot de ontwrichting van hun structuur. Verder komen sinds begin 2011 aanslagen van sjiietische groeperingen nog slechts sporadisch voor in Bagdad. Het aantal grootschalige aanslagen waarbij in één keer veel burgerslachtoffers vallen is afgenomen in Bagdad. De hoofddoelwitten zijn nu leden van de Amerikaanse en Iraakse veiligheidstroepen en Iraakse ambtenaren. Af en toe worden ook aanslagen gepleegd tegen sjiieten, vaak pelgrims en minderheden. Eind 2010 waren er ook aanslagen op een kerk, op huizen die bewoond zijn door christenen en op christelijke wijken in Bagdad. Uit deze informatie blijkt niet dat er in Bagdad

dissidente troepen aanwezig zijn die onder verantwoordelijk bevel staan en die controle over een gedeelte van het grondgebied hebben, noch dat er aanhoudende militaire operaties zijn. Verzoeker heeft aan de Raad geen informatie bezorgd die het tegendeel aantoonde.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig november tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier,

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER